

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 10:

Forslag til lov om ændring af konkursloven, gældsbrevsloven og lov om retsafgifter. (Betalingsstandsning, gældssanering m.v.).

(Fremsat 7/2 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Espersen (S):

Det er en uændret genfremsættelse, og socialdemokratiet er særdeles positivt indstillet over for begge led i lovforslaget, både betalingsstandsningsreglerne og reglerne om gældssanering.

Der er ingen tvivl om, at de nye regler for betalingsstandsning vil være fordelagtige både for kreditorerne – derved, at der sikres et tilsyn med bedre beføjelser – og for debitorerne, dem, der er i betalingsstandsning – fordi tilliden til betalingsstandsning sinstituttet bliver større, og fordi lovforslaget indeholder regler om en forlængelse af betalingsstandsningens muligheden, hvis der er en udsigt til, at den kan resultere i en rekonstruktion. Hensigten med betalingsstandsningen er jo netop, at man skal søge at redde virksomheder, der er ude i økonomiske vanskeligheder. Vi er særdeles positive over for de intentioner, der ligger i den del af lovforslaget.

Jeg nævnte sidst et enkelt punkt, som muligvis ikke vedrører en ændring i gældende ret, nemlig spørgsmålet om en garanti for lønmodtagerne med hensyn til deres løn i den periode, betalingsstandsningen løber. Efter en dom afsagt af vestre landsret er det således – også efter ministerens fortolkning – at der nu er en mulighed for at kræve en sådan garanti, men vi ser meget gerne, at den mulighed præciseres i lovforslaget. Vi gør det, fordi et medarbejde og en motivation fra lønmodtagerne jo er væsentlig, når det drejer sig om at få virksomheden til at fungere i en kritesituation. Hvis man føler en større sikkerhed ved udtrykkelige regler, og hvis dette, som det siges af ministeren, i og for sig ikke

er udtryk for nogen ændring i de allerede gældende retsprincipper, mener vi, at en sådan garanti, en sådan sikkerhed, bør indføres. Jeg vil gerne præcisere i den forbindelse, at det altså ikke drejer sig om at udvide Lønmodtagernes Garantifonds arbejdsmuligheder eller forpligtelser, det drejer sig om en sikkerhedsstillelse fra den virksomhed, der er under betalingsstandsning. Jeg har forstået på ministeren, at han vil være positiv over for at stille et sådant ændringsforslag. Men som sagt: denne del af lovforslaget er vi i øvrigt særdeles tilfredse med.

Når det drejer sig om gældssaneringen, er det et forslag, der har haft en lidt omtumlet tilværelse, og hvor starten af forskellige årsager har været vanskelig. Det er et spørgsmål om at fritage helt eller delvis de håbløst forgældede skyldnere for gæld, således at de får mulighed for at starte på en frisk. Jeg skal ikke komme med nogen argumentation for det fornuftige heri. Det fremgår tydeligt af lovforslagets forarbejder.

Der er her, synes jeg nok, tale om en lidt halvhjertet holdning fra ministerens side. Først fik vi et forslag om gældssanering, men kun i konkurs. Det var klart uden interesse for de personer, som dette drejer sig om. Det oprindelige forslag indeholdt til gengæld ingen regler om, at der skulle betales afgift for at blive gældssaneret i konkurs. Derpå bad folketingets flertal – eller var det måske et enigt folketing? – om en mere omfattende gældssaneringsordning, og det fik vi så efter beslutning her, men nu var der pludselig tale om, at der skulle betales 1.500 kr. for at få indledt en gældssanerings sag. Disse 1.500 kr. er efter vores opfattelse et urealistisk krav at stille til folk, der måske i årevis har været håbløst forgældede. Det fremgår også af betænkningen fra det sagkyndige udvalg, at man udtrykkeligt ønskede at bestemme, at statskassen skulle betale denne udgift, fordi, som man sagde, her er tale om en ordning, der afviger fra konkurs og tvangsakkord, her er tale om en ordning med et socialpolitisk sigte. Det er klart, at når der er tale om en ordning med – i hvert fald delvis – et socialpolitisk sigte, så har det ingen mening at kræve betaling af en afgift, der vil være prohibitiv for mange. Jeg har tidligere sagt, at det ville svare til, at man for at få indledt en sag hos en sagsbehandler i socialforvaltningen i en kommune skulle komme med en

[Ole Espersen]

sikkerhedsstillelse på 1.500 kr. Det er klart, at det er der ingen der har mulighed for, og det vil der heller ikke være i langt de fleste af disse tilfælde. Selv om det tilsyneladende kun er en detalje, mener vi, det er en detalje, der kan medføre, at ordningen slet ikke kan realiseres det sigte, der ligger bag lovforslaget, og derfor håber vi, at vi i udvalget kan nå frem til at fjerne dette krav om sikkerhedsstillelse.

Flemming Hansen (KF):

Det konservative folkeparti kan principielt tilslutte sig det foreliggende lovforslag, både ændring af betalingsstandsningens instituttet og indførelse af gældssaneringsordning i og uden for konkurstillfælde.

Der er jo tale om to vidt forskellige forslag med to helt modsatte beskyttelsesinteresser, nemlig henholdsvis kreditors og debtors.

Hvad angår ændringerne på betalingsstandsningens område, har det vist sig, at de nuværende bestemmelser kan danne grundlag for, at skyldneren i praksis kan formøble virksomhedens aktiver i perioden, uden at kreditorerne har indflydelse herpå. På den baggrund mener vi, det er tiltrængt at styrke kreditorernes stilling som foreslået og foreskrive obligatorisk tilsynsbeskikkelse for skyldneren under betalingsstandsningen.

I betænkningen om betalingsstandsning oplyses det, at kun 10 pct. af alle betalingsstandsninger i dag ender med en rekonstruktion eller akkord. Den foreslåede stramning af reglerne skulle give mulighed for, at langt flere betalingsstandsninger kan ende med positive resultater, så konkurser i højere grad kan undgås. Der kan nævnes mange fordele ved at få etableret en mindelig orden i stedet for at måtte skride til en egentlig konkurs. Først og fremmest vil en konkursbehandling væsentligt forringe skyldnerens mulighed for at fortsætte virksomheden, en frivillig orden giver mulighed for at tage individuelle hensyn, og endelig vil et eventuelt salg eller en afvikling af virksomheden være lettere og vil oftere kunne gennemføres med et bedre resultat.

Vi finder det i øvrigt meget positivt, at det offentlige adgang til modregning begrænses. Det vil medvirke til, at bedre ordninger kan opnås, og generelt finder vi princippet rigtigt og håber, det vil brede sig til andre områder.

Hvad angår gældssaneringsordningen, i hvert fald den uden for konkurs, medfører reglerne en svækkelse af kreditors stilling, som vi principielt synes er lidt betænkelig. Hele vort retssystem og samfundsmønster bygger på tilliden til, at aftaler holdes, og gældssaneringsordningens gennemførelse vil være et brud på denne vigtige hovedregel. Politisk tager man mere og mere hensyn til dem, dem skylder, fremfor til dem, der har noget til gode, hvilket imidlertid ikke må overdrives. Vort samfund er indrettet under den helt klare forudsætning, at aftaler skal holdes, og der må afgørende hensyn til for at bryde denne linje.

Spørgsmålet er, hvorvidt omsætningshensyn taler for den foreslåede svækkelse af kreditors stilling. Man kan frygte, at ordningen og princippet generelt vil føre til en forøgelse af gældssanering hos dem, der alligevel kan forvente at få saneret deres gæld. Dermed må man også overveje, om ikke også kreditgivningen vil blive berørt af forslaget. Men det er vel rigtigt, at en orden ved gældssanering kun formelt medfører en nedsættelse af kravene, da der jo mangler en reel mulighed for at forvente tilgodehavendet betalt.

I hvert fald vil vi medvirke positivt i det videre arbejde med denne lovgivning, så vi kan få en løsning, der tjener omsætningsens tarv.

Bjørn Elmquist (V):

Da dette er en genfremsættelse af et forslag, vi havde til første behandling i efteråret, den 23. november, skal jeg i vidt omfang henviser til det indlæg, som hr. Tørnæs dengang holdt på mine vegne, da jeg var forhindret i at være til stede, men jeg skal dog sige et par ord om nogle af principperne.

For så vidt angår betalingsstandsningen ser vi meget positivt på den revision, den reform, den modernisering af reglerne, der her lægges op til. I alt for mange tilfælde, viser statistikkerne, er betalingsstandsninger endt med konkurs. Der er gået arbejdspladser ned og hjem. Der er mistet en masse tilgodehavender. Der er ikke i tilstrækkeligt omfang forsøgt konstruktive løsninger. Der er nogle, der mener – bl.a. det udvalg, hvis betænkning ligger til grund for lovforslaget – at det har at gøre med, at kreditorerne ikke har haft tilstrækkelig indflydelse på

[Bjørn Elmquist]

betalingsstandsningens forløb, og det er godt, at dette lovforslag reparerer på den mangel, der åbenbart har været gældende her.

De foreslåede begrænsninger i modregningen for det offentlige vedkommende over for det bo, der er i betalingsstandsning, er en god idé, mener også vi. Vi har ganske vist hæftet os ved, at der forudses et provenutab på op til 20 mill. kr. for det offentlige om året, men på den anden side er det vores indtryk og i hvert fald vores håb og forventning, at disse 20 mill. kr. vil blive sparet ind igen mange gange, nemlig derved, at der er færre mennesker, som på grund af betalingsstandsningen og konkursen bagefter bliver arbejdsløse, og der er færre kreditorer, som vil miste deres krav totalt. Vi tror, at dette er noget, der bærer fremad; det er en mulighed, en konstruktiv mulighed, i reglerne om betalingsstandsning, som vi kan tilslutte os.

Med hensyn til gældssanering i og uden for konkurs er der jo tale om en nyskabelse. Det er rigtigt, at man hermed bryder med princippet om, at hvis man har påtaget sig en gæld og skylder nogle penge væk, skal man betale dem, medmindre der senere hen bliver en forældelse af kravet eller der bliver en eftergivelse fra kreditor. Det bliver der ikke tale om i disse nye tilfælde. Her bliver der tale om, at en domstol kan gå ind og sige, at selv om denne mand eller dame faktisk skylder så og så mange penge væk, så skærer vi halvdelen eller et andet beløb fra. Det er en nyskabelse, og der er nok mange, der føler, at hermed angriber vi nogle af de fundamentale principper, som må ligge til grund i et retssamfund. På den anden side mener vi, at der er indbygget så mange garantier i den ny ordning, at det ikke vil hjælpe spekulanter, ikke vil hjælpe professionelle skyldnere. Det vil ikke gøre det muligt for dem på forhånd at kalkulere med, at de såmænd nok skal gå hen og få gældssanering.

I den sammenhæng er det af helt central betydning, at der lægges op til en skønsæsig beføjelse hos de enkelte skifteretter og søg- og handelsretten i København. Der er ingen, der på forhånd kan vide med sikkerhed, når man indgår en aftale, som man skylder nogle penge på, at man senere hen kan gå hen og få disse penge eftergivet. Der er tale om, at skyldneren får en aktiv oplysningspligt, og der vil i praksis blive stillet strenge bevis-

mæssige krav. Dette synes vi er ganske afgørende, når vi drøfter disse ting.

Et enkelt spørgsmål blev drøftet specielt meget under den tidligere førstebehandling, nemlig spørgsmålet om de 1.500 kr., der skal erlægges ved en sags start. Vi kan godt se, at det er – det kan i hvert fald udlægges sådan – som om man hermed spænder ben for den skyldner, som sidder i gæld op til halsen, og som på ingen måde kan komme med 1.500 kr. for at få startet sin sag. På den anden side, bare at sige, at alle og enhver kan gå ind og gratis bede om en gældssanering, det kan vi heller ikke leve med, for det vil måske føre til en uacceptabel belastning af systemet. Derfor ville vi fra venstres side godt have, at vi i udvalget så lidt nærmere på nogle muligheder. Måske kunne man indbygge en fri proces-lignende ordning heri, sådan at man lagde op til den enkelte domstol, den enkelte skifteret, undervejs i sagen at afgøre, om der skal erlægges et gebyr. Den første beslutning herom skal måske træffes på et forholdsvis tidligt tidspunkt, så man på forhånd ved, om det bare er en, der er ude på at belaste systemet, eller der er noget at hente. Jeg håber meget, at der hos justitsministeren kan ses positivt på disse ideer.

Leif Hermann (SF):

De problemstillinger, vi skal tage stilling til i forbindelse med det foreliggende lovforslag, er så at sige klassiske i den kapitalistiske økonomi. Det drejer sig om sanering af uundgåelige gældssituationer, som opstår både for virksomheder og for enkeltpersoner som følge af den noget anarkistiske natur, der er så karakteristisk for økonomien.

Om betalingsstandsningsafsnittet af lovforslaget skal jeg sige, at der er ganske mange og særdeles vanskelige balanceproblemer at løse, der er ganske mange hensyn, der skal tages – først og fremmest hensynet til, at en betalingsstandsning reelt skal udgøre et forsøg på at få virksomheden på fode igen og dermed sikre de arbejdspladser, der måtte være. Det er indtrykket, at forslaget i så henseende rummer klare forbedringer, idet man begrænser adgangen til udlæg og andre rådighedsbegrænsninger over de aktiver, der netop kan danne kernen i en rekonstruktion af virksomheden. Der er også efter vores op-

[Leif Hermann]

fattelse taget et væsentligt hensyn til kreditorerne.

Imidlertid er der, som også hr. Ole Espersen har været inde på, en mulig kreditorgruppe, nemlig lønmodtagerne, der er noget stedmoderligt behandlet i forslaget. Mit partis ordfører var, da forslaget oprindeligt var til første behandling i november sidste år, inde på det samme, og problemet er selvsagt ikke blevet mindre siden da. For os er det helt afgørende, at denne gruppe sikres i lovgivningen. Det er muligt, at man kan sikre dem en plads i det udvalg af kreditorer, der er nævnt i forslagets § 14, eller på anden vis, men jeg kan allerede nu sige, at for os vil det være et principielt spørgsmål.

Det andet hovedelement finder vi også væsentligt, nemlig reglerne om gældssaneringen, men der er for mig at se et par uklarheder i det, som vi godt kunne tænke os at få oplyst. Skal det virkelig være nødvendigt, at de mennesker, som er håbløst forgældede, skal slæbes igennem til en insolvenserklæring i fogedretten, før man kan få en gældssanering i gang? De, der kender til fogedretternes arbejde, vil vide, hvor pinagtigt det er for de mennesker, der skal slæbes igennem dette system.

Vi kunne tænke os, at man i forbindelse med gennemførelsen af dette forslag gennemførte væsentlig bedre muligheder for retsinformation og juridisk bistand for de mennesker, der skal have gældssanering, men det forslag kan jeg eventuelt vende tilbage til ved en anden lejlighed.

Når dette er sagt, vil jeg godt sige, at det forekommer os, at forslaget rummer klare forbedringer og åbner ganske væsentlige muligheder for socialforvaltningernes arbejde med de såkaldte økonomiordninger i henhold til bistandslovens § 28.

Afslutningsvis skal jeg tilslutte mig det, der er sagt om gebyret på henholdsvis 500 og 1.000 kr., altså disse 1.500 kr. Så vidt vi kan se, er det eneste, man opnår, at få delt skyldnerne i følgende grupper: dem, der har aktiver nok til at gå konkurs, dem, der kan få ordnet en betalingsstandsning, dem, der kan få en gældssanering, og så dem, der ikke har råd til en gældssanering. Der er for os at se ingen mening i at stille dette krav, medmindre man vil udsondre en gruppe, der falder fuldstændig igennem systemet.

Disse spørgsmål håber jeg vi kan gennemarbejde i udvalget, og jeg anbefaler i øvrigt en positiv indstilling.

Estrup (RV):

Ved den første fremsættelse i november sidste år af denne ændring af konkursloven var der næsten enig tilslutning fra alle sider i folketinget. Jeg skal her ved genfremsættelsen på ny understrege det radikale venstres principielle enighed i de foreslåede ændringer vedrørende betalingsstandsning og gælds-sanering.

Vi finder, det er vigtigt, at betalingsstandsning fastholdes som et pusterum, der kan gives virksomheder med akutte vanskeligheder, men hvor rekonstruktion endnu er en mulighed. Det må samtidig være rigtigt, at man i en sådan rekonstruktionsfase af hensyn til helheden begrænser den enkelte kreditors muligheder for at forfølge egne krav, herunder at det offentlige går i spidsen og afstår fra modregning. Vi er således enige i den linje, der ligger i de ændrede regler for betalingsstandsning, og at den samtidig nødvendiggør en bedre information og sikring af kreditorerne gennem obligatorisk tilsyn, kreditormøde m.v.

Tilsvarende kan jeg på det radikale venstres vegne give tilslutning til hovedlinjerne i forslaget om gældssanering. Jeg vil, ligesom fru Aase Olesen gjorde ved første fremsættelse, hilse velkommen, at vi nu får et sæt af regler for gældssanering uden for konkurs. Jeg tror imidlertid, vi bliver nødt til at se på de i den forbindelse foreslåede retsafgifter. Andre har allerede været inde på det i dag. Problemet blev kraftigt understreget ved debatten i november, og jeg er enig i de betænkeligheder, der her blev givet udtryk for.

Når vi gennemfører bestemmelserne om gældssanering, er det ikke bare af hensyn til den enkelte, som er kommet ud i bundløs gæld. Det er fuldt så meget, fordi vi mener, at sådanne saneringer generelt vil kunne gavne samfundsøkonomien gennem fastholdelse af de gældsramtes erhvervsaktivitet, i stedet for at de belaster bistandssystemet. Jeg tror derfor, at staten i spørgsmålet om retsafgifter på gældssanering skal afstå fra at kræve en privatøkonomisk balance mellem udgifter og indtægter, for det er i sidste ende den sam-

[Estrup]

fundsøkonomiske balance, der skal retfærdiggøre gældssaneringsbestemmelserne.

I øvrigt ser jeg, at også præsidenten for vestre landsret i en høringsskrivelse af 12. januar sidste år har givet udtryk for en tilsvarende opfattelse med hensyn til statens afholdelse af retsafgifter ved gældssanering.

Lad mig til slut tilføje, at den stadige ofentlige debat om uhensigtsmæssigheder i og direkte misbrug af konkursreglerne kunne tilsige en mere vidtgående revision af loven. Vi medvirker gerne til en sådan, men er enige i, at ændringerne vedrørende betalingsstandsning og gældssanering ikke bør udsættes af den grund.

Som sagt: det radikale venstre kan tilsige lovforslaget en positiv og, hvis det er muligt, gerne en hurtig udvalgsbehandling.

Birgith Mogensen (CD):

At konkurs, herunder betalingsstandsningsregler og gældssaneringslove, hårdt trænger til en revision på mange punkter, er der ingen tvivl om, men det er komplicerede ting og sager, udvalget skal tage stilling til.

Behovet for ændringer på dette lovområde er presserende, og det er helt naturligt, at også CD har udtrykt ønske om vedtagelse hurtigst muligt. Alligevel vil jeg minde om, at hastværk i dette tilfælde nemt vil kunne resultere i lastværk. Derfor vil jeg opfordre retsudvalget til ikke at sætte det sidste punktum, før alle facetter og fremtidige regler og lovvilkår er belyst og gennemdrøftet indgående, set fra alle vinkler. Især de sidste års mange konkurser har overbevist flertallet af folketingets medlemmer om, at devisen »Lad falde, hvad ikke kan stå« fremtidig må praktiseres med visse forbehold. Bl.a. har nedlæggelse og afvikling af mange virksomheder også noget med arbejdsløshed at gøre.

Vi, som i mange år har været fuldtidsbeskæftigede på selvstændig basis eller som virksomhedsledere inden for erhvervslivet, ved, at mange virksomheder kunne have været reddet, såfremt revisorer, jurister, skifteretter og erhvervsfolk m.fl. havde forstået hinanden bedre.

Det er dog min personlige opfattelse, at nævnte betalingsstandsnings- og konkurskomplerede parter inden for det sidste års tid har gjort mere for at samarbejde til gavn for konkursramte virksomheder og dermed også

for samfundet som helhed. Det er små skridt, der er taget i den rigtige retning, men det viser dog, at mange konkursbehandlingsmennesker er positive over for ændringer af konkurs- og gældssaneringslovregler.

CD vil vente med at tale om detaljer. Vi mener, at udvalgmøderne er det rette forum til forhandling af diverse enkeltheder. Dog vil jeg allerede nu påpege, at mange juristers naturlige manglende erhvervs erfaring inden for erhvervslivets mangeartede brancher gør, at alt for mange konkursboer afvikles til uhyggelig lave vurderinger. Hverken den konkursramte eller kreditorerne kan være tjent med, at denne praksis i alt for høj grad fortsætter. Derfor finder CD det absolut nødvendigt, at konkursboers brancheforeninger i hvert enkelt tilfælde repræsenteres med lige så stor autoritet, som et konkursbos kurator på nuværende tidspunkt er forsynet med. Ikke alene vil en sådan beføjelse være retfærdig, men reglen vil også foranledige, at varelagre og andre branchebetonede værdier vil opnå en højere grad af dækning til fordel imellem kreditorerne.

Som antydet er CD positivt over for det af justitsministeren fremsatte lovforslag.

Ove Jensen (FP):

Lovforslaget er en genfremsættelse, og jeg skal derfor henvise til, hvad fremskridtspartiets ordfører sagde ved første behandling den 23. november 1983.

Konklusionen af fremskridtspartiets ordførtale i november var, at vi betragter forslaget som en forbedring af gældende lovgivning på området, og at vi derfor vil se positivt på forslaget under udvalgsbehandlingen.

Steffensen (KrF):

Da mit partis ordfører, fru Inger Stilling Pedersen, ikke kan være til stede her i dag, skal jeg blot henvise til, hvad kristeligt folkeparti sagde, da dette lovforslag var til behandling i efteråret.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det var jo tilslutning fra alle sider. Det takker jeg for.

Til den del af lovforslaget, der vedrører betalingsstandsning, var tilslutningen for så vidt uden forbehold. Der blev nævnt enkelte spørgsmål, men de var mere af formel karakter.

[Justitsministeren]

ter, bl.a. om man skal have med i loven en garanti for lønmodtagerne eller man skal stole på den praksis, der er. Men ellers var der fra alle sider tilslutning til forslaget. Det er også forståeligt.

Det er rigtigt, som hr. Flemming Hansen sagde, at det er tiltrængt at styrke kreditorernes stilling, og at vi i forbindelse med denne sag må søge at sikre, at virksomheder kan fortsætte. Det var faktisk et synspunkt, alle ordførerne fremsatte, idet de ønskede, at man i videst muligt omfang undgår konkurs, således at man hindrer, at vi kommer ud i for mange betalingsstandsninger, der hverken er gavnlige for økonomien eller gavner beskæftigelsen her i landet. Jeg håber altså, at den del af forslaget med den tilslutning, det har fået her, vil kunne komme hurtigt igennem udvalget.

Det håber jeg selvfølgelig også for så vidt angår gældssaneringen. Hr. Ole Espersen sagde, at det var noget halvhjertet, jeg var gået ind for denne del af lovforslaget. Jeg tror hellere, man skal sige det på en anden måde, nemlig at der kan være nogle bekymringer for den belastning af domstolene, som gennemførelsen af denne del af forslaget kan give anledning til. Vi må jo erkende, at der er proppet meget på domstolene i de sidste år, ikke blot på grund af den økonomiske udvikling, hvor krisen jo har medført, at fogsager, tvangsauktioner og meget andet har bebyrdet domstolene mere end tidligere, men jo også fordi de taget over en årrække har måttet tage sig af den stigende kriminalitet.

Hvis man ikke har det synspunkt, at man så bare skal fylde på med at antage nogle nye dommere og medarbejdere i øvrigt i retterne, må man være opmærksom på, om vi nu kommer med en lovgivning, der yderligere kan øge presset, og om vi ikke har en vis pligt til at søge at undgå dette. Hvis man kan se, at den udvikling, der har været, har nogle skadelige virkninger, må man også være tilbageholdende med en lovgivning, der kan bevirke, at man tynger det yderligere og forøger skaderne.

Det er det synspunkt, der har været fremme, og det, der er baggrunden for, at ikke enhver skal gå hen og kræve en gældssanering, men, som hr. Bjørn Elmquist var inde på, betale et gebyr. Jeg er selvfølgelig meget villig til at drøfte, under hvilken form det

skal finde sted, men jeg ser meget nødig – også under hensyn til det pres, jeg her har omtalt – at der bliver givet helt frit løb.

Hr. Leif Hermann var inde på, at de problemer, der er indeholdt i dette lovforslag, er klassiske i den kapitalistiske økonomi. Ja, det er jo for så vidt rigtigt, for i et kapitalistisk land kan man få nogle varer og nogle goder uden at betale for dem med det samme, og derved opstår problemerne. I socialistiske lande kan man i mange tilfælde hverken få varerne eller goderne, og derfor er det rigtigt, at der er denne forskel, men det er altså nogle ulemper, der kommer frem under et system, der ellers er vældig fornuftigt, fordi man simpelt hen har en økonomi, der bevirker, at man kan få nogle goder i samfundet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 13:

Forslag til lov om ændring af våbenloven og om ændring af lov om jagt og vildtforvaltning. (Kontrolordning for glatløbede haglgeværer m.v.).

(Fremsat 7/2 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jimmy Stahr (S):

Det er den tredje førstebehandling af dette lovforslag, og jeg har ikke noget nyt at føje til, hvad jeg har sagt ved de øvrige forhandlinger, bortset fra en enkelt ting. Siden vi sidst behandlede det, har der været en artikel i bladet Dansk Politi af 8. februar 1984, nr. 2, skrevet af politiassistent Viggo Stengel fra